

מכתב מכ"ק אדמו"ר מקאשוי שליט"א

רפאל בלום

ראב"ד דק"ק קאשוי יע"א
בעדפארד היללס, ניו יארק יע"א

ב"ה, יום ב' לס' וירא תשנ"ח לפ"ק.

שלו' לכ' ההר"ג מו"ה שלמה העלבראנץ שליט"א, אדמו"ר דקהל לב טהור הע"י.

אחדש"ה באתי בשורות אלו אודות אברכים יקרים שנכנסו לחבורה שלו ואביהם ואמם כשרים ישרים ות"ח בוכים תמרורים יום ולילה על הצרה הגדולה שבבת עינם בעלי כשרונות, תלמידי חכמים ויראי ה', נתפסו לחבורה שלו אשר דרכו ונתיבתו וטכסיסיו בדרך אשר לא קבלנו מאבותינו ורבותינו ז"ל זכותם יגן עלינו, וידוע שכל כחנו רק בדרך האבות ושלא לזוז ממנו אפי' זיז כל שהוא.

מלבד עצם הדבר שלב אבותיהם נשבר לרסיסים מגודל הצער על בניהם שעזבו, וצריך לחוש לד' חז"ל כל השערים ננעלים חוץ משערי אונאה ושערי דמעות.

ועל כן אבקש מאוד שאפילו אם ישנה כ"ת לדרך המקובל עכ"ז לא יקבל כ"ת לחבורתו שום בחור או אברך או נשים או בתולות רק אם יסכימו ההורים מב' הצדדים, מצד הבעל ומצד האשה, וגם הבעל או האשה יסכימו בלב שלם.

וכן אותם המצויים אצל כ"ת בלא הסכמת ההורים משני הצדדים והסכמת בעל ואשה ישפיע ויגזור עליהם בכל התוקף שישובו למקומם הראשון ולדרך המקובל אצלינו ולא יהא להם שום התקשרות לכל השייך לכבודכם ויעשו הכל לפי הוראת הוריהם וכנ"ל.

יעזור הקב"ה שכל התועים מדרך האמת יזכו לתשובה שלימה בקרוב בעזהשי"ת.

הכו"ח מתוך צער ועגמת נפש, דו"ש

הק' רפאל בלום

דברים אחדים

שאמר כ"ק אדמו"ר שליט"א
לפני האברכים ביום ד' פ' חיי שרה אחר מעריב

איך וויל נאר זאגן א קלייניקייט, אבער א סאך מאל מיט א קלייניקייט
קען מען א סאך.

עס איז ארויס א שם אויף אונז אז אונז האמיר געשלאגן, איך מיין
וועגן די פרשה פון יענע חברה (הי' ניכר על רבינו שלא הי' רוצה להזכיר שמם
של אותו כת) האב איך נאר געוואלט זאגן אז עס איז נישט אמת, אונז האמיר
נישט געשיקט.

אלע יארן אין אמעריקע, ב"ה אונז האמער קיינמאל עס נישט גורס
געווען, אונז האבן געהאט וויכוחים אבער קיינמאל נישט געשלאגן, איך האב
מיך נאכגעפרעגט די מעשה, עס הייבט זיך נישט אן.

זיי זענען געגאנגען טראגן א כתב, איז מען ארויסגעקומען מיט
שטעקענס. די ערשטע כת איז אנטלאפן, די צווייטע זענען דארט אריינגעפאלן
האבן זיי צוריקגעגעבן.

פון מיר אויס אפילו מען כאפט, כאטש להלכה מעג מען (עי' חו"מ סי'
תכ"א סי"ג ושו"ע הרב דיני נזקי גוף ונפש) זאל מען נישט צוריקגעבן, אבער
נישט יעדער קען דאס מיטמאכן, און אויך נישט מיטן מויל, מיט גארנישט,
נאר א סאך מאל איז דאס סכנות נפשות איז מען מחויב זיך צו באווארענען.
עס איז דא גענוג צרות, קיינמאל נישט שלאגן. איך זאג וועגן דעם אויך
אויף להבא מען זאל נישט שלאגן.

איך האב נאר דאס געוואלט זאגן, עס איז ארויס אזא שם זאל מען
וויסן, דער אויבערשטער זאל העלפן עס זאל זיין מנוחה ושמחה.